

om Vederlaget, har jeg ladet aldeles ude af Betragtning. Det følger af sig selv, at naar Forholdet er frit, er ogsaa den Overenskomst, som bliver sluttet med den, for hvem han skal udføre Tjenesten, fri, og jeg kan i det hele taget ikke synes om, at der i saa Henseende indføres noget i Loven om Vederlag for den Tjeneste, der skal ydes. Det kan dog ikke være Meningen, at Læreren derved skal gøre nogen Forretning; Vederlaget er et aldeles ligegyldigt Forhold. Det, hvorom det drejer sig, er, at han bliver fritagen for en Forpligtelse, som i høj Grad kan blive til Besvær for ham. — Med Hensyn til 3die Stykke har jeg foreslaaet, at det udgaar. Dette er en Forandring, som er en Følge af de andre Ændringer, jeg har foreslaaet. Endelig i 4de Stykke har jeg foreslaaet en Forandring, som staar i Flugt med de andre Ændringer, jeg her stiller. Den lyder saaledes: „Saafremt Kirkens Betjente benyttes ved Gudstjeneste eller kirkelige Handlinger paa Søndage, maa Tiden“ o. s. v., d. v. s. vælges saaledes, at det offentlige Skolevæsens Tjeneste ikke udsættes for at forsømmes. Det har glædet mig, at de Udtalelser, der ere komne frem saavel fra den ærede Ordfører som fra det ærede Medlem for Verninge gaa i samme Retning. Man er enig om, at den Forpligtelse, Lovforslagets § 9 lægger paa Kirkebetjenten, vil man have ud. Men naar man er enig herom, bliver man ogsaa nok enig om at forandre Forslaget saaledes, at det passer ind i denne Opfattelse. Jeg skal derfor for mit Vedkommende være meget villig til at tage mine Ændringer tilbage i Forvisning om, at den ærede Ordfører vil affatte Forslaget saaledes, at den Opfattelse, som baade han og jeg gør gældende, kan faa et tydeligt Udtryk. Jeg vil dog vente med at gøre dette endelige Skridt at tage dem tilbage, indtil jeg har hørt saavel den ærede Ordfører igen som den ærede Minister.

Svend Høgsbro: Hvad der forstaas ved en Præst i Folkekirken, har den største Betydning efter det foreliggende Forslag, idet der nemlig baade i §§ 2, 3 og 4 bruges dette Udtryk. En Sognepræst i Folkekirken kan overlade sin Kirke til Brug for en anden Præst, være sig til almindelig Gudstjeneste eller til en enkelt kirkelig Handling, men han maa først gøre sig klart, om vedkommende er „Præst i Folkekirken“, thi kun til en saadan kan han ifølge § 2 overlade sin Kirke. Vil efter § 3 en eller flere af et Sogns eller Sogne-

distrikts Beboere begære, at en anden Præst faar Lov at prædike eller overhovedet benytte Kirken end Sognepræsten, kunne de faa Tilladelse dertil, naar Sognepræsten giver sit Samtykke, men Forudsætningen er ogsaa da, at den anden Præst er, som der staar, „Præst i Folkekirken“. Og ifølge § 4 kunne 10 Familiefædre, Enker eller andre Personer med egen Husstand af Sognets Beboere faa Kirken overladt til en anden Præst, der da ogsaa, som der staar, skal være „Præst i Folkekirken“. Jeg tillod mig derfor allerede ved 1ste Behandling at fremdrage dette Spørgsmaal og æske den højtærede Ministers Forklaring af, hvad der derved skulde forstaas. Jeg tror ikke, jeg tager fejl i, at en saadan Forklaring ikke fremkom fra den højtærede Ministers Side, og jeg har derfor ved at stille en Ændring paa dette Punkt paa ny ønsket at give den højtærede Minister Lejlighed til at udtale, hvad han forstaar derved. Jeg tænker mig nemlig Muligheden af, at en saadan Udtalelse vil være tilstrækkelig; thi i og for sig er der næppe mellem Folk i Almindelighed og maaske næppe heller i denne Sal forskellig Mening om, hvad derved forstaas. Jeg omtalte ved 1ste Behandling — det findes i Tidenden Sp. 981—82 — hvad jeg mente, der maatte forstaas derved, nemlig enhver, der var ordineret i Folkekirken, som fremdeles hørte til denne og ikke var dømt fra Kjole og Krave, hvilket jo er det populære Udtryk for, at han endnu har sin af Ordinationen flydende Ret. Men hvad der havde vakt min Betænkelighed, var, om man ogsaa fra alle Sider var klar over, at Meningen med Lovens Ord ogsaa var denne, idet den højeste Autoritet paa dette Omraade i den foreliggende Litteratur, Matzen og Timms Kirkeret, har en anden Forstaaelse af, hvem der er Præst i den danske Folkekirke, idet der siges (S. 560), at derved kun kan forstaas „en i Embede værende Præst“, og der tilføjes udtrykkeligt, at „afskedigede Sognepræster eller Kapellaner kan Tilladelsen derfor ikke meddeles af Sognepræsten“. Det er sikkert en langt snævrere Fortolkning, end man i Almindelighed anser for rigtig, og det er jo ogsaa en langt snævrere Fortolkning, end man i Praksis anerkender; thi derom er ingen Tvivl, at mangfoldige entledigede Præster have faaet Adgang til paa en anden „i Embede værende“ Sognepræsts Ansvar at udføre præstelig Gerning, men det kunne de ikke faa Lov til, hvis den Fortolkning, her staar, er rigtig. Mit Ændringsforslag gaar nu ud paa at give den Praksis, som